

teansættelse og bringe den under Regjerings Afgjørelse. Nu skeer den Afgjørelse, som i saadanne Tilfælde finder Sted fra Zinantsministerens Side, jo under den sædvanlige Ansvarlighed for ham, hvorimod samtlige Ansættelser, som skee af Stattecommissiønerne og Overstattecommissiønerne, skee uden Ansvarlighed. Kan man imidlertid gjøre et Forslag, som kunde tjene til at ordne dette Forhold paa en anden Maade, vil jeg, som sagt, ikke have Noget derimod; men under alle Omstændigheder troer jeg ikke, at man er berettiget til at ulede et saa farligt Resultat som det, den ærede Rigsdagsmand har uledet deraf. Endelig fandtes at erindre, og det er ogsaa et af de Punkter, som jeg vil erkende for et Hovedpunkt, at Indkomsskatteoven fulgte en Fremgangsmaade med Obligationer og lignende Papirer, om hvilken det var ønskeligt, at den ogsaa var bleven fulgt med Hensyn til Gager og Eiendomme; den ærede Taler fandt, at man derved vilde have undgaaet den hele offentlige Fremlæggelse, og han sluttede endog med den stærke Utring, at hele Statens Eksistens bragtes i Fare ved denne offentlige Fremlæggelse. (Fenger: Skattens Eksistens, ikke Statens.) Maaſkee jeg har hørt feil, det vilde glæde mig, om det kun var Skattens, thi jeg troer rigtignok, at det var det Høieste, man kunde rescicere; men selv Skatten rescicerer man ikke derved. Jeg kan nu vel indrømme, at det var gjørligt med visse Gager, og navnlig med dem, der udbetales af Staten, at følge den samme Fremgangsmaade, som med Hensyn til Obligationer, men man har ikke fundet sig foranlediget til at udvide denne Foranstaltning, som er funden at være den simpleste med Hensyn til Obligationer, til den Art af Indtægter, da den dog ikke kunde ramme alle Indtægter; desuden er det jo vist, at, da en heel Mængde Embedsmænd have deres Gager fra forskjellige Kilder, saa vilde det dog ikke blive fuldstændigt. Men det er dog det mindst Væsentlige, thi jeg lægger ikke Vægt paa, om der indeholdes af Embedsmandens Gage strax ved dens Udbetaling, eller først naar han ansættes til Indkomsskat i det Hele; hvad der er det Væsentlige, er den Indvending af den ærede Taler, at man, i Analogie med den Regel,

der var fulgt med Hensyn til Obligationer, ikke skulde holde sig til Personerne, men til selve Indtægterne. — altsaa her til Renterne — og at man skulde have gjort saaledes i England. Jeg vil nu dertil bemærke, at til Indkomsskatteoven i England er der naturligtvis taget et tilbørligt og meget væsentligt Hensyn ved hele denne Sags Behandling, fordi det er den Indkomsskattelov, som har havt den bedste Fremgang; men vi maae paa den anden Side vel vogte os for at tage for meget Hensyn til de engelske Forhold, vi maae vel lægge Mærke til, at Eiendomsforholdene ere ganske anderledes i England end her; man kan i England ved at holde sig til Eiendommen ramme den største Deel af Jordbestidderne paa en meget billig Maade, fordi der ikke er den Udskyning af Eiendomme, som finder Sted her, og jeg tvivler meget paa, at den ærede Rigsdagsmand, naar han vilde gjøre sin Idee anvendelig paa de herværende Eiendomsforhold, da skulde kunne faae noget Andet ud, end at det blev en ny Hartkornsskat (Hør!), kun med den Forskjel, at Vedkommende fik Lov til, i denne Hartkornsskat, ligesom det har været Tilfældet med Hensyn til Krigsskatten, at decourtere sine Prioritetsrenter. Desuden troer jeg, at det i det Dieblik, der er Tale om at indføre en Indkomsskat, er at bringe Uklarhed ind i hele dens Behandling og Anlægsmaade, naar man ikke holder fast derved, at Indkomsskatten er en personlig Skat; at det i andre Lande af praktiske Grunde kan findes hensigtsmæssigt at fravige dette Princip, kan ikke retfærdiggjøre det med Hensyn til Danmark. Jeg indseer slet ikke og tvivler meget om, at den ærede Rigsdagsmand skal kunne gjøre noget Forslag, hvorved det bliver muligt, her i Landet at faae en Indkomsskat, som virkelig svarer til dette Ordts Betydning, at den nemlig rammer Alle, naar man hovedsagelig alene vilde stræbe efter at ramme de forskjellige Eiendomme, de forskjellige materielle Besiddelser, og saa først ved et Slags Efterskat gjøre dem til en personlig Skat; jeg troer, det er det Rigtige, som her er steet, at Skatten er paalagt som en personlig Skat og støttet paa Selvangivelse. Ved samme Leilighed har den ærede Taler tilføjede anført, hvorledes det i England betydeligt lettede denne Skat og gjorde